

Arena
4/2006

könsdebatt skulle vara mer lättköpt än vår svenska.

Men det är ju snarare bristen på det tunga feministbagaget som får de polska tjejerna att kryssa så lätt mellan tradition och supermodernitet. För när Dominika och Anna hyllar den polske gentlemannen som håller upp dörren för damerna – till skillnad mot svenska mjukismän som slänger den rakt i fejsset – handlar det om en viktig symbol. Om en dörr som står öppen på vid gavel. Välkommen, tillbaka till framtiden.

/NATALIA KAZMIERSKA

Adopterad rasism

COMFORTING AN ORPHANED NATION
TOBIAS HÜBINETTE

[STHLM UNIVERSITET,
INST FÖR ORIENTALISKA SPRÅK]

I SISTA AVSNITTET av *Sex and the City* ler den prudentliga Charlotte ikapp med sin make. I famnen håller hon deras nyanlända adopterade flicka från Kina. Smäktande musikaliska viskar ömt att nu är familjelyckan total.

Hade Tobias Hübinette fått bestämma skulle scenen fördes med en kortfattad varningstext: »Obs! Slavhandel!» Det är så han ser den internationella adoptionen – en avskryvård människohandel. Till råga

på allt en legal och av de flesta accepterad eller till och med uppmuntrad kommers.

I sin doktorsavhandling *Comforting an Orphaned Nation* gör han bryskt upp med den koreanska adoptionen som tog fart med Korea-kriget. Tusentals barn, ofta resultatet av prostitution och sexuell utnyttjande, skickades iväg. Sedan dess har, enligt Hübinette, Koreas internationella adoption varit ett sätt att rena landet från oönskade – rasmixade, handikappade och bas-tarder. I Korea lämnas 80-90 procent av barnen som föds utanför äktenskapet till adoption. I USA är motsvarande siffra en procent. På det sättet upprätthålls ett patriarkaliskt, rashierarkiskt system. Dessutom slipper Korea utöka den sociala välfärden.

Adoptionen har också länge varit en kontroversiell fråga i Korea.

Regeringen har till och med satt upp som mål att enbart tillåta adoption inom landet. Men den ambitionen viftar Hübinette snabbt bort. Korea bryr sig främst om sin image och gör därför allt för att tvätta bort slavsäljarstämpeln, fnyser han.

Hübinettes indignation över systemet väljer fram ur sidorna. Argumenten vibrerar av ilska. Särskilt när han beskriver hur adoptionsystemet ingår i ett rasistiskt och kolonialt system – postkoloniala länder skänker bort sina barn. Motsatsen, att skicka vita barn till Asien eller Afrika, är givetvis otänkbar. Likt Malcolm X verkar han vilja utropa: »Titta. Här är den blonda, blåögda djävulen. Se hur han kolonialiserar och förtrycker.« De vita blundar för problemen och utnyttjar sin starkare ställning. Adoptionsystemet lindas in i en solidaritetsakt.

Men ilskan är också Hübinettes största problem. Han glider lätt över

i svepande beskyllningar. Som när han i en tidigare text beskrivit äktenskap mellan svenska män och asiatiska kvinnor som koloniala övergrepp och pedofila böjelser.

Men i *Comforting an Orphaned Nation* är det främst argumenten, mindre känslorna, som talar. Det är lysande läsning som borde vara obligatorisk för alla som på något sätt är delaktiga i adoption.

/RAKEL CHUKRI

En afrikansk historia

AFRICA – A MODERN HISTORY

GUY ARNOLD

[ATLANTIC BOOKS]

UNDER ANDRA VÄRLDSKRIGET låg det fria Frankrikes huvudstad i Kongo-Brazzaville. Det var nog senaste gången ett europeiskt land befann sig i en beroendeställning till Afrika. Arrangemanget var högst tillfälligt, men kriget födde förhoppningen om en mer jämlik relation mellan de två kontinenterna.

Suezkrisen 1956 var Storbritanniens sista försök att utöva kanonbåtsdiplomati i gammal stöddig stil. Ett större utrikespolitiskt fiasko skulle inte skådas förrän invasionen av Irak. De nya supermakterna USA och Sovjet hade inget intresse av att hålla imperiemakten England under armarna; Egyptens Nasser tog kontroll över Suezkanalen och blev arabvärldens störste hjälte.

Därefter föll både Frankrikes och Storbritanniens afrikanska imperier samman som korthus. Ghana blev självständigt 1957. 1960, Afrikas annus mirabilis, utropades 17 nya nationer. 1970 återstod bara fem länder att befria i södra Afrika. Sydafri-

ka var, på det där tväret som är så typiskt för I först och sist ut i avk Redan 1910 blev det en union, styrd av vita; f det ett land styrt av b joriteten.

Sex omtumlande c försöka sammanfatta våghalsigt företag, m *Modern History* gör G grundligt försök. Vi ta länder och tusen sido behåller Arnold grepp

Decenniers erfaren bakom en sådan förm 1960-talet började Arr Afrika, alltid med en n skeptisk blick på Euro vanden med kontinen konventionell i bemär skriver statsmännens ekonomins historia. M honom en skarp blick hållanden.

Afrikas moderna h han, är historien om d lande med omvärlden heten satte inte stopp det. Visst har massor åren. Olika utveckling: prövats, från extrem k marxist-leninistiska pl – Algeriet såg på 1970 en socialistisk framgå men aldrig har Afrika sig fram på egen hanc

Eftersom självstän sammanföll med det k blev Afrika en schack makternas spel. Dessu Frankrike och Storbrit helt cyniskt måna om Arnolds kanske beska: ägnas Englands svek r rasisten Ian Smith utr sias »självständighet«

Trots mycket ojänc vita rasister betedde s ka lyfte labourregerin inte ett finger för att h Resultat? Ett utdraget tiotusentals döda sam om, en Robert Mugab hämtar näring ur den Ingenstans spricker de liberala demokratierna som i deras förhålland Det gäller lika mycket

»Olika utvecklingsmodeller har prövats, från extrem kapitalism till marxist-leninism, men aldrig har Afrika tillåtits att ta sig fram på egen hand.«